

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **A. V.**, nar., státní příslušnost
t. č. pobytem
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Řiháčkem
sídlem Pechova 1228/3, 615 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2018, č. j. OAM-941/ZA-ZA11-K02-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Štěpánu Řiháčkovi **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši 6 800 Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včas doručenou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2018, č. j. OAM-941/ZA-ZA11-K02-2018 (dále jen „napadené

rozhodnutí“), jimž bylo rozhodnuto, že se žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

2. Podle napadeného rozhodnutí bylo v průběhu správního řízení objasněno, že tvrzeným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci je obava, že bude po návratu čelit opětovnému vyhrožování ze strany jemu neznámého policisty a dalších osob, které po něm jako majiteli podniku požadovaly pravidelné hrazení výpalného, a budou po něm chtít doplatit dlužnou částku. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z výpovědi žalobce, jím doložených materiálů a z Informace OAMP:, hodnocení jako bezpečné země původu, duben 2018.
3. Žalovaný konstatoval, že Česká republika ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu považuje republiku za bezpečnou zemi původu, v níž obecně nedochází a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občané nebo osoby bez státního občanství ji neopouštějí z důvodu uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. Srbsko rovněž ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
4. Dle žalovaného žalobce ve vlasti neměl nikdy žádné konkrétní problémy se státními orgány své země, nebyl politicky aktivní a za jediný důvod mu objektivně bránící v návratu do vlasti označil problémy se zločineckou skupinou, jejíž členové po něm v návaznosti na otevření hudebního klubu v v roce 2010, který vlastnil, požadovali pravidelné měsíční hrazení poplatku za ochranu. Pokud hovořil o uzavření podniku úřady poté, co přestal výpalné platit, žalovaný takové jednání úřadů nepovažuje za azylově relevantní — podnik nebyl uzavřen z důvodu žalobcovy rasy, pohlaví, náboženství, národnosti apod. Problémy žalobce přicházely ze strany soukromých osob, nikoliv státních institucí, byly vedeny zcela zjevně snahou nezákonným způsobem se na úkor žalobce obohatit. Žalovaný tak žalobcem prezentované potíže v považoval za azylově irelevantní a plně řešitelné s pomocí právního řádu. Žalobce nevyužil žádných ochranných prostředků země svého původu, přestože se mohl obrátit na policii, využít pomoci Úřadu ombudsmana, který v zemi i nadále působil bez zasahování vlády či politických stran, případně využít pomoci stran srbského nezávislého a nestranného soudnictví., jak vyplývá z předmětné Informace OAMP. Závěru o nepodloženosti žalobcem uvedených obav svědčí i fakt, že se v srpnu 2018 do Srbska vrátil, několik měsíců tam pobýval, aniž by došlo k jakémukoliv jednání vůči jeho osobě, které by se dalo považovat za pronásledování nebo reálné nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu.
5. Žalobce v žalobě namítal nesprávnou aplikaci ust. § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu, § 16 odst. 2 ve spojení s § 14a zákona o azylu, § 50 odst. 2 a 3

správního řádu ve spojení s § 22c zákona o azylu a § 50 odst. 4 správního řádu. Dle žalobce žalovaný pochybil, když žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí skutkové závěry v tom ohledu, zda by se právům žalobce mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů. Žalovaný obecně poukazuje na možnost žalobce obrátit se na policii, Ombudsmana či nezávislé soudy, aniž by se zabýval, zda mu ze strany těchto institucí dostane pomoci (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 74/2009, 4 Azs 146/2006). Z dostupných zpráv zemi původu přitom vyplývá, že policejní korupce a beztrestnost či nedostatečná nezávislost soudnictví patří mezi největší lidskoprávní problémy v Žalovaný v napadeném rozhodnutí nepracuje s žádnými informacemi o zemi původu žalobce. Jako jediný podklad byla použita Informace OAMP, z odůvodnění však nevyplývá, jaké konkrétní informace z této zprávy využil ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť na tuto zprávu neodkazuje ani z ní nevyvozuje žádné skutkové závěry.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že neshledává oprávněnost žalobních námitek. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Dle žalovaného se důkazní břemeno v případě bezpečných zemí původu přenáší na stranu žalobce a neuplatňuje se princip děleného důkazního břemene jako v rámci rozhodování o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení a ani z obsahu žaloby nebylo zjištěno, že v jeho případě předpoklad o jako bezpečné zemi původu platí. V případě aplikace institutu bezpečné země původu se neposuzuje, zda by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 14 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, neboť toto zkoumání je nadbytečné. V tomto ohledu prošla hodnocením daná země původu při zařazování na seznam bezpečných zemí původu a při jeho pravidelném přezkumu či aktualizaci. Z tohoto pohledu neobstojí ani námitka o absenci skutkových závěrů, zda by se právům žalobce mohlo dostat efektivní ochrany ze strany státních orgánů. Pokud jde o použité informační zdroje, na rozdíl od žalobce považuje žalovaný souhrnnou Informaci OAMP, hodnocení jako bezpečné země původu, duben 2018 za plnohodnotný informační zdroj, který byl zpracován na základě objektivních, aktuálních a obecně uznávaných informačních zdrojů, které jsou v ní uvedeny.
7. K vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že ze spisu je zřejmé, že v rámci pohovoru uvedl, že byl pronásledován organizovanou skupinou, jejímž příslušníkem byl i představitel veřejné moci (policie), který jej pronásledoval soustavně a ve služebním stejnokroji, a že s ohledem na tuto skutečnost nemohl využít ochrany země původu, k finálnímu rozhodnutí opustit zemi původu došlo po té, co v jeho blízkosti zazněl výstřel, který jej měl buď zasáhnout, nebo alespoň zastrašit. Tato tvrzení jsou dle mínění žalobce relevantní minimálně pro posouzení naplnění důvodu pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákon o azylu. K tvrzení žalovaného, že Srbsko naplňuje základní demokratické principy, žalobce obecně uvádí, že takové tvrzení může být relevantní pro posouzení naplnění podmínek

dle § 12 písm. a) zákon o azylu, není však vztaženo k posuzovanému případu. K tvrzení žalovaného, že země je bezpečnou třetí zemí žalobce opakovaně uvádí, že uvedené tvrzení není relevantní samo o sobě, správní orgán se musí zabývat i tím, zda lze takovou zemi za bezpečnou považovat i vůči osobě žalobce, s čímž se žalovaný dostatečně nevypořádal. Dodal, že především nevěděl, že v daném případě se důkazní břemeno obrací a že nedostal dostatečný čas proto, aby mohl svá tvrzení doplnit a předložit relevantní důkazy. Dle § 4 odst. 2 správního řádu má správní orgán žalobce přiměřeně poučit o jeho právech a povinnostech. Žalobce nebyl poučen o skutečnosti mající zcela zásadní dopad na řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a sice že v jeho případě dochází k obrácení důkazního břemene.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

8. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
9. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázané, že dne 6. 11. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 9. 11. 2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti, že je státním příslušníkem Srbské republiky, české národnosti, nábožensky vyznává katolické křesťanství a je schopen se dorozumět srbsky, česky a anglicky. Politicky se nikdy neangažoval a o politiku se nezajímá. Je svobodný, bezdětný a ve vlasti naposledy žil v Zemi původu opustil dne 13. 10. 2018, kdy vycestoval vlakem z Bělehradu do Záhřebu a následně autobusem do České republiky. Ve státech EU dříve nepobýval. K důvodům své žádosti uvedl, že byl ve vlasti pronásledován zločineckou skupinou, která po něm chtěla peníze z podnikání.

12. Téhož dne pak byl proveden pohovor se žalobcem, který sdělil, že rozhodnutí opustit učinil v červenci roku 2017. V si pronajal byt, nepracoval a pobýval zde jako turista, žil z našetřených úspor. Do vlasti se vrátil v létě roku 2018, protože chtěl navštívit hrob rodičů. Vycestoval bez problémů. Dne 13. 10. 2018 se opět vrátil do České republiky, protože po něm stříleli a bál se zůstat ve vlasti. O mezinárodní ochranu již v roce 2017 nepožádal, neboť si nejdříve chtěl najít zaměstnání a o této možnosti nevěděl. K pronásledování zločineckou skupinou uvedl, že si na podzim roku 2010 otevřel hudební klub v, po čase k němu přišel jeden policista s třemi dalšími osobami a řekli mu, že musí platit každý měsíc 1 500 EUR za ochranu. Žalobce jim sdělil, že žádnou ochranu nepotřebuje. Poté mu začaly problémy s úřady a klub mu zavřeli. Dotyčným osobám pak začal platit 1 500 EUR měsíčně. Na konci každého měsíce k němu do podniku pro peníze přišel nějaký člověk, buď uvedený policista, nebo někdo jiný. Když peníze neměl, vyhrožovali mu zmrzačením a zabitím. Tlak se stupňoval do května roku 2017, kdy mu zemřela matka a dostal mozkovou mrtvici. Na nikoho se žalobce žádostí o pomoc neobrátil, bál se policie, protože k němu do podniku chodil také policista. Dluh za ochranu se zvyšoval, žalobci zabili psa, byl nucen prodat byt a pak se rozhodl odcestovat. Na otázku, proč podnik neprodal, pokud pro něj byla situace neúnosná, odpověděl, že se domníval, že obchod bude prosperovat a bude moci splácet stanovené částky. V říjnu roku 2016 nechal podnik bezúplatně přepsat na jinou osobu. Po opětovném návratu do v roce 2018 nedělal nic, chtěl vidět příbuzné a kamarády. K dotazu, zda měl po příjezdu nějaké problémy, uvedl, že před odjezdem v říjnu 2018 seděl s kamarádem v kavárně a kolem projelo červené auto a zazněl výstřel. Žalobce neví, jestli ho chtěli zastrašit nebo mu tímto ublížit, během posledního pobytu neměl žádné problémy.
13. Stěžejní námitka žalobce směřuje proti nesprávnému posouzení Srbska jako bezpečné země ze strany žalovaného.
14. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemi původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
15. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany

přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení Mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

16. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu jsou-li důvody pro zamítnutí žádostí o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádostí o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečností svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
17. Zákon o azylu u nepřipustných (§10a) a zjevně nedůvodných žádostí (§ 16) počítá s aplikací konceptu tzv. bezpečných zemí - jedná se o bezpečnou zemi původu, bezpečnou třetí zemí evropskou bezpečnou třetí zemí. Definice těchto pojmů lze nalézt v § 2. Základem úpravy je unijní procedurální směrnice. Bezpečnost dané země nelze podle unijního práva stanovovat ad hoc, ale je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tyto seznamy včetně hodnocení zařazených zemí obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon dočasné ochrany cizinců (dále jen „prováděcí vyhláška“). V současné době existuje pouze seznam bezpečných zemí původu a velmi krátký seznam evropských bezpečných třetích zemí.
18. Podle § 2 prováděcí vyhlášky považuje Česká republika Srbskou republiku za bezpečnou zemi původu.
19. Soud se v přezkoumávané věci zejména zabýval posouzením důvodnosti námitek žalobce směřující do nedostatečného zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného a tedy nesprávné aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu.
20. Shora citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za tu se obecně považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobují své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Občany pocházejících z bezpečných zemí původu nelze pak bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu — specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází.

21. Žalovaný byl proto v dané věci pro závěr o zamítnutí žádostí žalobce s ohledem na její zjevnou nedůvodnost povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázat, že Srbsko lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že však prováděcí vyhláška k zákonu uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém § 2 bodu 22., byla jeho procesní situace o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Srbska, jako země původu. I přesto je však součástí správního spisu Informace OAMP, hodnocení jako bezpečné země původu, stav duben 2018, lze současně spolu s prováděcí vyhláškou ověřit, že je možné považovat za bezpečnou zemi původu. Žalovaný tedy splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela ze státu, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze.
22. Ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu upravuje oprávnění zamítnout žádost jako zjevně nedůvodnou, přichází-li žadatel ze státu, který je považován za bezpečnou zemi původu, pokud žadatel neprokáže, že v jeho individuálním případě zemi nelze považovat za bezpečnou. Předpokladem pro aplikaci tohoto institutu je zařazení daného státu na seznam bezpečných zemí. Je na žadateli o udělení mezinárodní ochrany prokázat, že v jeho případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze. Vzhledem k tomu, že je vždy prováděn pohovor, nejlepší příležitostí je uvést případné obavy či předložit důkazy během pohovoru.
23. Krajský soud dále konstatuje, že charakteristickým znakem řízení o azylu v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zvýšení důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Je povinností žadatele azylově relevantní skutečnosti nejen tvrdit, ale zejména tato tvrzení doložit, pro což je již pouhá výpověď zcela nedostačující. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země - srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*

24. V dané věci žalobce tvrdil, že byl ze Srbska nucen odejít z důvodu obav z neznámého policisty a dalších osob, kteří po něm jako majiteli podniku chtěli platit výpalné. Krajský soud poznamenává, že jak správně vyhodnotil žalovaný, uvedené jednání nespadá pod žádný z důvodů pro možnost udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu (tj. pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě), mohlo by se maximálně jednat o důvod pro udělení tzv. dopinkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu hrozba skutečného nebezpečí vážné újmy a nemožnost či neochota využít ochrany ze strany státu původu). Jestliže však žalobce obavu vážné újmy neznámých osob vztahoval toliko k rozporování presumpce jako bezpečné země původu, byl ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu povinen svá tvrzení prokázat, což však neučinil a žalovanému tak nezbylo vyhodnotit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, a jako takovou ji zamítnout.

25. Pokud žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval možným splněním podmínek pro udělení dopinkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, soud odkazuje na shora citovaný § 16 odst. 3 zákona, dle něhož je výslovně stanoveno, že správní orgán v případě zjevně nedůvodných žádostí neposuzuje, zda by mohl být žadatel o udělení mezinárodní ochrany vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14, hrozí mu vážná újma podle § 14a nebo lze v jeho případě užít tzv. dopinkové ochrany podle § 14b. Žalovaný tudíž nebyl na rozdíl od jiných řízení o mezinárodní ochraně povinen se dalšími důvody pro udělení azylu žalobci zabývat.

26. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., jak je ve výroku I uvedeno.

27. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl uzení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

28. Součástí žaloby byl i návrh žalobce na ustanovení zástupce. Protože byl usnesením zdejšího soudu ze dne 19. 3. 2019, č. j 41 Az 31/2018-37, žalobci zástupcem ustanoven advokát Mgr. Š. Ř. Podle ust. § 35 odst. 10 s. ř. s. má ustanovený zástupce nárok na odměnu za zastupování na náklady státu. V předmětném řízení má ustanovený zástupce konkrétně právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu a replika k vyjádření žalovaného podle ust. § 11 odst. 1 písm. d)

advokátního tarifu, v sazbě 3.100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží podle ust. § 13 odt. 3 advokátního tarifu též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší na jeho odměně za zastupování částka ve výši 6.800 Kč (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. října 2019

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně